

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

ОКТОБАР 2021.
ГОДИНА XVII, БРОЈ 145
www.narodnopozeriste.rs
ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ ПРЕМИЈЕРНО ИЗВЕДЕН БАЛЕТ „АЛИСА“, У КОРЕОГРАФИЈИ И РЕЖИЈИ ДЕЈАНА КОЛАРОВА, КОЈИ ПРЕДСТАВЉА СПОЈ ДРАМСКЕ УМЕТНОСТИ, САВРЕМЕНОГ ПЛЕСА И СЦЕНСКОГ ПОКРЕТА

БИТИ СЛОБОДАН, ЛУД, ВЕСЕО – ТО ЈЕ ФЕР

Балетска представа „Алиса“, у кореографији и режији Дејана Коларова, инспирисана чувеним делом дечије авантуре и фантастике „Алиса у земљи чуда“ Луиса Керола, премијерно је изведена 25. октобра на Великој сцени уз учешће играча и глумаца, у оквиру пројекта „Млади кореографи“.

„Алиса“ је заснована на машти целог уметничког тима, а аутору је, као полазна тачка у раду на овом једночином савременом балету била мисао да је у данашње време, због свега што нас окружује, онај ко има машту – срећан човек.

„Луис Керол нас подсећа да је сасвим у реду да понекад провиримо изван оквира. У свету у којем је све бесмислено и у којем се оквири, ионако, намећу стално и са свих страна, најбесмисленије је да не пробамо да се избавимо. Бити ослобођен и осећати се добро – то су најскупље ствари данас. А како то да постигнемо – о томе говори ова представа? Алиса је девојка која има машту. То је она заборављена моћ коју ми гурамо у страну и називамо детињастом, а она је користи како би упознала и прихватила све делове себе. Најважније је да будемо фер према себи. У противном, пропадамо кроз зечију рупу и ништа нема смисла. Будимо слободни, луди, весели. Јер, то је фер“, навео је Дејан Коларов у програму за

балет „Алиса“ који представља спој драмске уметности, савременог плеса и сценског покрета.

Насловну улогу у овој представи о једној особи, девојци, жени која се бори са својим демонима, у свом мраку и тражи светло, играла је Милица Јевић Дрндаревић, а глас за њен лик дала је глумица Вања Ејдус.

Мачак је био Слободан Бештић, Краљица – Александра Бибић Коларов, Гусеница – Никола Бјанко (глас Ненад Стојменовић), Кувар – Олга Олћан (глас Никола Вујовић), Близанци – Сања Нинковић и Милош Кеџман (глас Бојана Стефановић и Милош Ђорђевић).

На крају представе, публика је наградила уметнике вишеминутичним бурним аплаузом.

Александра Бибић Коларов је и асистенткиња кореографа и редитеља, а у ауторској екипи налазе се и Ана Крстајић (композиторка), Мина Ђирић (драмагуршкиња), Срђан Перић (костимограф), Милан Коларевић (дизајнер светла) и Јасна Сарамандић (сценографкиња).

Прва реприза биће одржана 5. новембра.

Пројекат „Млади кореографи“ покренула је пре неколико година дирекција Балета Народног позоришта у Београду са циљем да пружи шансу и отвори нови простор младим, креативним балетским ствараоцима.

■ М.Б. ■

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ: СВЕТИСЛАВ ГОНЦИЋ, НОВИ В.Д. УПРАВНИКА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Потребно је ресетовати цео систем

На седници Владе Србије одржаној 14. октобра, Светислав Буле Гонцић именован је за вршиоца дужности управника Народнoг позоришта у Београду. Гонцић је признати српски драмски уметник који је у свет глуме закорачио већ са десет година (1970) улогом Булета у серији „Ринге, ринге, Паја“, а након тога уследиле су и друге, бројне и веома значајне, роле у телевизијским и филмским остварењима као што су „Салаш у Малом риту“, „Камионџије“, „Алекса Шантић“, „Шећерна водица“, „Октоберфест“, „Срећни људи“... Аутор је више документарних филмова.

Позоришна публика га памти по сјајним улогама, одиграним на разним београдским сценама, у представама „Бубњеви у ноћи“, „Дипломац“, „Пут око света“, „Др Цекил и Мр Хајд“, „Пропаст царства српскога“, „Двије“, „Тотови“, „Кнегиња из Фоли Бержера“ „Мрављи метеж“, „Живот и прикљученија војника Ивана Чонкина“, „Мај нејм из Митар“, „Рањени орао“... и, наравно, као круна његове богате глумачке каријере - „Неки то воле вруће“, једна од најдугачећих представа у Београду, култни мјузикл Позоришта на Теразијама, у режији чувене Соје Јовановић, у којем маестрално тумачи лик маскиране цез музичарке Цери. За ту улогу, 1991. године добио је престижну Награду „Златни ћуран“ на Данима комедије у Јагодини, а представа је, после више од три деценије од премијере, и даље на редовном репертоару.

Гонцић је дипломирао глуму на Факултету драмских уметности у Београду, у класи професора Миње Дедића, 1982. године. Стални је члан позоришта „Атеље 212“ од 1983. године. Био је председник Савеза драмских уметника Србије од 1996. до 1998. године, директор Позоришта на Теразијама од 1998. до 2000. године, а од 2015. године налази се на челу Установе културе „Вук Караџић“.

У интервјуу за „Позоришне новине“, Гонцић је рекао да је за њега велика част да се нађе на челу Народнoг позоришта у Београду и најавио да ће један од првих задатака бити дефинисање концепта рада

ове институције у складу са новим временом у којем се налазимо.

„Министарство културе и информисања ради у интересу свих установа културе у Србији, па тако и у најбољем интересу Народнoг позоришта. Са оваквим одлукама, наше ресорно министарство има идеју да ради у контексту бољег рада националног театра, а самим тим и у интересу свих запослених у њему. Ова функција за мене представља част, али и велику одговорност... Ми смо изашли, чини ми се, из једног идеолошког, политичког, периода за који слободно можемо да кажемо да припада прошлости. Зато је за нас важно да се поистовестимо са стварношћу и престанемо да администрирамо естетику једног пропалог времена.

У том смислу потребно је да...

Потребно је да се суочимо са оним

што је испред нас, будућношћу која је потпуно неизвесна. Што је сасвим добро, с обзиром на то да неизвесност подразумева креативност. Јер, да је извесно, опет би било администрирања. Прво треба да рашчистимо са тим огледалом у којем нисмо видели праву слику. Ако разбијемо то бодрџаровско огледало у коме смо изгледали лепши него што јесмо, пре ћемо се суочити са оним што треба да радимо, и у креативном и у сваком другом смислу. Ми се, генерално, налазимо на једном озбиљном раскршћу и због тога, да се метафорички изразим, није потребно само префарбати ово што је постојеће, већ треба ресетовати цео систем.

Једна од, условно речено, олакшавајућих околности за то ресетовање, могла би да буде чињеница да сте у претходних 11 месеци обављали функцију председника Управног одбора Народнoг позо-

ришта. Претпостављам да је то био сасвим довољан период да се добро упознате са системом функционисања ове велике и комплексне културне институције?

У том периоду упознао сам се са начином рада и проблемима - решивим и нерешивим. Сигуран сам да има места за озбиљније побољшање у раду Куће и надам се да ћемо то урадити са једном новом енергијом и другачијим размишљањем. Овако велика институција настала је у неком другом времену, али данашњу структуру пословања, са одређеним изменама, има још од 60-тих година прошлог века, и као таква задржава ту структуру и модел од пре више од пола века.. Питање је да ли тај модел одговара овом времену, као и какве су све модификације и адаптације тог модела потребне, према тренутним захтевима... У тих претходних 11 месеци, ми смо се суочавали са много проблема које смо изражавали кроз ставове Управног одбора.

УО је, у стратешком смислу, окренут и дефинисан како кроз намере ресорног министарства да ова Кућа функционише како треба, тако и кроз наше напоре да се постојеће стање доведе у ред. У том смислу, свако би на свом радном месту требало да буде максимално одговоран, до горњег нивоа своје компетенције. Сви запослени у овој кући, требало би да буду поносни што раде у Народном позоришту и што су његов саставни део. Ако се сви будемо водили тим принципима, онда ћемо моћи да радимо успешно. Народнo позориште, када је настајало, дефинисало је културу Србије и, у културолошком смислу, део је историјског наслеђа наше земље. Овај театар је основна, прва републичка институција и он треба да, и у естетском и уметничком смислу, испрати оно што данашње време носи.

У складу с тим, када је реч о репертоару, у својим првим изјавама за медије, најавили сте, између осталог, да би Народнo позориште, управо поштујући те основе на којима је настало, требало да има класичан репертоар, али је неопходно и да се поштује модерна класика...

Питање дефиниције израза Народнoг позоришта је комплекс-

сно питање које се непрестано мења. Не бих да дефинишемо наш репертоар кроз упоредни пар или рефлексију ка другим позориштима. Народнo позориште је позориште за себе и у смислу дефиниције идентитета, није му потребан упоредни пар. Мислим да ми имамо довољно снаге да поставимо свој идентитет без упоређења са било ким... Наравно, не мислимо сви исто, постоје и друга мишљења. Сматрам да је јако важно да имамо различита мишљења, јер се упра-

во у једном таквом дијалогу, скупу различитих размишљања, постиже квалитет. Ово је велики организам у коме има много људи различитих опредељења, али Народнo позориште је кључ који је изнад свега тога и моји лични ставови, у том смислу, не би требало да угрожавају стратешке ставове самог позоришта. Питање разрешења самог репертоара се тиче много

параметара и не мислим да се оно завршава одређеним ставом, него да је то један живи простор који се константно мења. Ми смо живели, чини ми се, у једном постмодернистичком и постсоцијалистичком реализму, што не значи, како каже Марк Фишер, да не постоји капиталистички реализам. Али, из тог једног времена, синтаксе и начина размишљања прелазимо, како већ неки други аутори кажу, попут писца Алана Кирбија, у дигиталну модерну. Значи, од пре модерне, па до постмодерне и целе приче које су у основи део постмодернистичког начина размишљања; то је радикална релативизација свега и сумња у све. Ми излазимо из те слике Доријана Греја и почињемо да размишљамо о идентитету, не само у рефлексији према неком огледалу, него самостално. Мислим да имамо снаге за то...

... Заједно са неким новим, пре свега, младим снагама за које сте, ових дана рекли, да би требало да чине идентитет Народнoг позоришта убудуће?

Да, управо тако! Испред њих само постоји време. Време је највеће благодарење које млади људи имају. Један од стратешких циљева је да се младости дозволи да изнесе све могуће промене и дефинише будућност онако како то само она може. На нама је да тој младости, с пуним поверењем, обезбедимо платформу и простор у којој ће се креативно изразити.

■ Микојан Безбрадица ■

Пре нешто више од месец дана, 24. септембра, функцију директора Опере Народног позоришта преузео је првак тог ансамбла, бас Драгољуб Бајић. У разговору за „Позоришне новине“, наш признати уметник истиче да постоји више разлога који су га мотивисали да прихвати једну тако одговорну функцију.

„Наш ансамбл је као жив организам у којем је најбитнија усклађеност и тимски рад. Састоји се од солиста, Хора и Оркестра и броји око 180 људи. Сходно томе, место руководиоца оперског сектора носи са собом велику одговорност, али и част. Жеља нам је да се ширимо и дајемо простор младим талентима, да прожимамо младост и искуство. У нашем ансамблу су врсни професионалци, са богатим стажом рада на сцени. Подмлађивање нашег састава било би на обострану корист. С једне стране имали бисмо прилив нове енергије и ентузијазма, а са друге, могућност да они на којима свет остаје стекну драгоцено знање и искуство од својих старијих колега. Због свега горе наведеног, мотивација да се настави са успешним трендом Опере Народног позоришта је огромна“, тврди Бајић.

Опера Народног позоришта отворила је актуелну сезону 3. октобра с гостима из Румуније, диригентом Кристијаном Сандуом и баритоном Јонутом Паскуом који су са нашим солистима наступили на Гала концерту посвећеном Вердију, а у истом месецу, на Великој сцени, наставио се живот Глуковог дела *Орфеј и Еуридика* чија је премијера била крајем прошле сезоне.

„Планирамо свакако и нове премијере и гостовања солиста из региона и шире, али бисмо волели да представимо београдској публици и наше врсне уметнике из других градова у Србији, и да пружи-мо шансу младим извођачима да покажу свој таленат на сцени. И на то ћемо посебно обратити пажњу у новој сезони, односно да будемо подршка младима, да се и њихов глас чује“, наглашава Бајић и наставља: „Поред великих наслова који су у плану, оно шта ћемо у данима који долазе развијати, јесу премијере мањих форми, музичке представе са мањим бројем извођача које би биле интимније и некако ближе публици, а опет у складу са епидемиолошком ситуацијом, и са мерама превенције против Ковида. Исто тако припремаћемо и реализовати и дечије опере, које ће верујем волети да гледају и родитељи и деца, а све у циљу афирмације класичне музике и музичке културе уопште код младих. Томе се посебно радујемо, и то ће бити велики изазов за све нас, у којем ћемо, надам се, уживати. Премда се на репертоару налази велики број драмских наслова, одлучио сам да освежимо понуду са операма које припадају *buffo* (комични) репертоару као и неке опере за нашу најмлађу публику. Наиме, већ у децембру месецу излазимо са премијером опере *Снежана и седам патуљака* Петра Крстића. С обзиром на то да смо национални театар, на репертоару ће се наћи и озбиљни наслови домаћих аутора“, најављује наш саговорник који је Факултет музичких уметности у Београду, на одсеку-соло певање, завршио у класи професора Николе Мијаиловића.

ДРАГОЉУБ БАЈИЋ, НОВИ ДИРЕКТОР ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Желимо да спојимо младост и искуство

Бајић подсећа да је Народно позориште у Београду једна од ретких оперских кућа која може да се похвали с великим бројем наслова у свом репертоару. „Бројимо их више од 40. Углавном негујемо италијански репертоар, мада сам мишљења да би наша публика подједнако волела да чује и нека дела француских, немачких и руских композитора, те, у том светлу, волео бих да освану наслови као што су „Фауст“, „Манон“, „Парсифал“, „Кнез Игор“...

Освајао је бројне престижне награде у земљи и иностранству. У периоду између 2006-08. године, бива изабран за стипендисту фон-

дације Musik theater из Беча као најперспективнији млади глас са простора Балкана. Након неколико концерата са чувеним диригентом Рикардом Мутијем, добија позив за Бечку државну оперу. У Бечу (сезона 2009/10) остварује низ улога и сарадњу са највећим именима оперске уметности. Наступао је у бројним оперским кућама и концертним халама, како у земљи тако и у иностранству. Тренутно је и стални гост Националног театра у Букурешту. Солиста је Опере Народног позоришта у Београду од 2004. године, а од 2017. године има престижни статус - првак опере. Бајић је по оцени критике најлепши глас који се појавио на сцени српске уметничке музике последњих година. Племените боје, дубоког доживљаја интерпретације, велике музичалности и беспрекорне технике. На матичној сцени до сада је остварио бројне главне улоге басовског фаха.

„По свом позиву, у свом темељу, ја сам првак Београдске опере Народног позоришта. Солиста наше националне куће. И певање је за мене и љубав и страст, и мој основни покретач у животу. Све остало је надоградња, и прилика да покушам да афирмишем и приближим свима оно шта највише професионално волим, а то је музика. И управо ће сцена бити мој највећи покретач, да заједно са колегама из оперског ансамбла, из дана у дан дајемо све од себе, и да наш светионик културе и даље осветљава Београд“, поручује Драгољуб Бајић, који је, после Предрага Протића, Миодрага Д. Јовановића, Јелене Влаховић, Јанка Синићковића и Јасмине Трумбеташ Петровић, шести солиста и првак Куће којем је у последње две и по деценије, поверено руковођење ансамблом наше националне опере.

■ Микојан Безбрадица ■

УСПЕШНО ГОСТОВАЊЕ АНСАМБЛА ДРАМЕ НА ФЕСТИВАЛУ У НИЖЊЕМ НОВГОРОДУ У РУСИЈИ

Овације српској „Васи Железновој“

Представа „Васа Железна и други“, по делима Максима Горког, у адаптацији и режији Златка Свибена, изведена је 18. октобра са великим успехом на Руском међународном позоришном фестивалу у Нижњем Новгороде.

У сали Државног академског драмског позоришта, публика је са одушевљењем прихватила ову интригантну драму, чију основу чини друга верзија „Васе Железнове“ Максима Горког из 1935. године, а адаптација садржи и драматизоване делове из његовог романа „Дело Артамоновых“, призоре и нека лица из прве верзије „Васе Железнове“ (Мати), међуигру и лица из „Песме о Соколу“ и епilog, такође, према роману Горког - „Фома Гордејев“.

После два сата веома надахну-

те игре наших уметника, гледаоци су овацијама и узвицима „браво“ поздравили комплетан ансамбл на челу са првакињом Дrame Љиљаном Благојевић која је тумачила насловну јунакињу Васу, власницу бродарског предузећа.

У подели су били и Петар Божовић, Радмила Живковић (први пут у улози врачаре Барскаје), Небојша Кундачина, Гојко Балетић, Соња Колачарић, Бојана Стефановић, Теодора Драгићевић, Бранислав Томашевић, Бојан Кривокапић, Радван Миљанић, Вања Милачић, Зорана Бећић, Бојана Бамбић, Теодора Драгићевић, Немања Стаматовић, Богдан Богдановић, Лука Павловић и дечак Гаврило Иванковић.

У представи су учествовали и балетски играчи Маја Стојаков и Милош Живановић.

Р.П.Н.

БАЛЕРИНА ТАТЈАНА ТАТИЋ ДОБИТНИЦА НАГРАДЕ „НАТАША БОШКОВИЋ“

Солисткиња Балета Народног позоришта у Београду Татјана Татић овогодишња је добитница Награде „Наташа Бошковић“. Престижно признање, које УБУС додељује за најбољу интерпретацију класичног или неокласичног стила у области балетске уметности, добила је за улогу Татјане у балету „Евгеније Оњегин“, у кореографији Лидије Пилипенко и продукцији Народног позоришта у Београду. Датум свечаног уручења биће накнадно саопштен, у складу са епидемиолошком ситуацијом. Премијера

балета „Евгеније Оњегин“ одржана је 23. децембра 2017. године на Великој сцени.

Р.П.Н.

ОДРЖАН ГАЛА КОНЦЕРТ АНСАМБЛА ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА, У ОКВИРУ „ДАНА СЛОБОДЕ 2021“

Гала концерт ансамбла Опере Народног позоришта под називом „Други век опере у Београду“, одржан је 20. октобра на Тргу републике, у оквиру манифестације „Дани слободе 2021“. Под диригентском управом Дејана Савића наступили су прваци и солисти Опере

Иван Томашев, Александар Стаматовић, Драгана дел Монако, Ана Рупчић, Душан Плазинић, Иванка Крстоношић Раковић, Невена Брицен и Александра Стаменковић, као и Оркестар и Хор Опере Народног позоришта у Београду. На програму су биле арије и хорске нумере из опера „Евгеније Оњегин“, „Тоска“, „Набуко“, „Мадам Батерфлај“, „Моћ судбине“, „Кармен“...

Р.П.Н.

ФОНДАЦИЈА „СЕРГЕЈ ПОЛУЊИН“ ОРГАНИЗОВАЛА ДОБРОТВОРНО ГАЛА ВЕЧЕ

Фондација „Сергеј Полуњин“ организовала је и ове године Гала вече поводом добротворне акције прикупљања средстава за школовање младих талентованих балетских играча из Србије на престижним балетским академијама широм Европе - на Великој сцени, 28. септембра, београдска публика уживала је у величанственом програму чији је, један од учесника, био и Сергеј Полуњин, чувена балетска звезда и највећи играч данашњице. У оквиру програма, одигране су балетске нумере из „Крчка Орашчића“ и „Хазарског речника“ у извођењу солиста Балета Народног позоришта Игора Пастора, Татјане Татић, Дејана Коларова и Сање Нинковић. Донаторско гала вече увеличао је и уметнички директор Националне опере и балета Љубљана Петар Дончевски који је извео плесну нумеру „Voyage“, на музику Волфганга Амадеуса Моцарта, у кореографији Рената Занеле. На самом крају, као велико финале, гледаоци су без даха испратили наступ највеће светске балетске звезде данашњице Сергеја Полуњина који је маестрално извео плес на чувену композицију „Болеро“ композитора Мориса Равела, у кореографији Роса Фредиа Реја, након чега је био награђен вишеминутичним бурним овацијама. Током поклона, Полуњину су се на сцени придружили и остали учесници, које је публика, такође, поздравила овацијама. Прошле године, донаторско Гала вече одржано је 25. септембра.

Р.П.Н.

ПРВА ДРАМСКА ПРЕМИЈЕРА У СЕЗОНИ: „ВУЦИ И ОВЦЕ“ А.Н. ОСТРОВСКОГ, У РЕЖИЈИ ЕГОНА САВИНА

Представа која ће се радо гледати

Представа „Вуци и овце“, славног руског књижевника Александра Николајевића Островског, у адаптацији и режији Егона Савина, премијерно је изведена 25. септембра на Великој сцени.

Островски, као један од најрелевантнијих сатиричара светског театра, највећи део свог драмског стваралаштва посветио је приказивању „мрачног царства“ корумпираног трговачког staleжа.

У овој комедији у пет чинова, написаној 1875. године, живот је приказан као груба игра материјалних интереса, у њему је људска природа исувише поистовећена са оним њеним делом који, у одређеним историјским условима, учествује у малим, тривијалним ритуалима буржоаског начина живота – у склапању бракова из рачуна, у мутним финансијским трансакцијама, у верском лицемерју...

Савин је адаптацијом преместио радњу комада из 19. века у Јељцинову Русију деведесетих година 20. века, а захваљујући универзалности текста, у чијем фокусу је непроменљивост људске природе, све изгледа као да се догађа у данашње време.

Публика је на крају представе вишеминутичним бурним аплаузом и узвицима „браво“ наградила комплетну уметничку екипу у којој су били Олга Одановић, Бојан Димитријевић, Соња Колачарић, Анастасија Мандић, Данијела Угреновић, Радослав Миленковић, Александар Ђурица, Небојша Кундачина, Бојан Кривокапић и Димитрије Илић.

Савин је урадио избор музике и сценографију, костиме је креирала Јелена Стокућа, док је Љиља-

на Мркић Поповић била задужена за сценски говор.

У критичком осврту на представу под насловом „Духовито позорје“, објављеном у „Вечерњим новостима“, Драгана Бошковић истакла је да је Егон Савин, који воли, негује и тумачи домаћу и светску класику, поставио текст Островског „који као да је писан за ово време“.

„Тему манипуланата (вуци) и манипулисаних (овце), у распону од љубавне, до финансијске малверзације, тумачио је глумачки ансамбл, који је тренутно тешко добити, али и одржати на окупу. У простудираном савременом костиму, са радњом смештеном у деведесете, читајмо, у време Јељцина, редитељ Меровија Мурзавецкој (непогрешива Олга Одановић) даје фигуративну укротитељску палицу (што је парадокс, јер је наводна монахиња), којом командује ниским страстима заједнице, уз помоћ корумпираног, неморалног адвоката Вукола Чугунова (спретан Небојша Кундачина). Алкохол, разврат, лажа и паралажа преплављују сваку сцену. Режирајући представу *Вуци и овце* као комедију нарави, али и ситуације читавог окружења, Егон Савин даје мајсторима овог жанра, најпре Радославу Миленковићу (Михаило Лињајев, генерал), онда и Анастасији Мандић (Јевлампиа Купавина), Бојану Димитријевићу (Аполон Мурзавецки) Бојану Кривокапићу (Клавдије Горецки), Данијели Угреновић (Анфуса Тихоновна) средства виђена од римске комедије, где су ликови у комедији заточеници својих порока, а њихово скривање их чини убитачно комичним, што они штедро и тачно користе“...

оценила је, између осталог, госпођа Бошковић.

„Комад саркастично и метафорички изражајно разоткрива породичне и друштвене лажи, разобличава односе засноване на лицемерју и битанглуку. Редитељ Егон Савин овај текст чита као делимично гротескну трагедију, тамних тонова и споријег ритма... Глумци посвећено разигравају овај људски зверињак, свет у коме је човек човеку вук, подељен на крволочне вукове и блентаве овчице... Представа је вредна због оживљавања једног заборављеног драмског класика који потврђује непроменљивост људске природе, дубоко укоренењу похлепу, дволичност и себичност...“, сматра, између осталог, позоришни критичар „Политике“ Ана Тасић.

Њихов колега Рашко В. Јовановић („Печат“, *Комедија о вечитој људској незајажљивости*) истакао је да је Савину, који је ову петочинку свео на два опсежна дела у трајању нешто више од два сата, „пошло за руком да оствари занимљиву представу“.

„Уводећи стабилну телефонију, померио је време догађања радње и донекле убрзао ток сценског збивања. Изврсна сценографија, с двоструким дрворедом у позадини била је пун погодак, јер је веома прикладно оживљавала амбијент догађања драме“...

Према Јовановићевом мишљењу, костими су били у знаку „пуне аутентичности с видним тенденцијама у смислу откривања карактера личности која их носи“, док су „глумци овладали потребним конверзационим стилем“.

Свој критички осврт, господин Јовановић је закључио реченицом: „Представа која ће се радо гледати“.

■ М. Безбрадица ■

У ИШЧЕКИВАЊУ ПРЕМИЈЕРЕ

Нушић и Власт

Кажу да читавог Нушића ваља играти с мишљу на *Власт* (Феликс Пашић) и тај закључак је логичан јер знамо да је Нушића списатељски-аналитично занимало како се наш човек одређеног менталитета и карактерних особина односи према друштвеној стварности у којој је феномен власти на врху друштвене вертикале. А сви људи, природно, теже висинама на овај или онај начин, гледају горе у ту вертикалу јер су на дну недовољне и могућности и прилике. Друштвена стварност је слојевита, људи су као рибе у морским дубинама, а највише сунца има горе, при површини. Тачно је Његош написао: *Ко на брду ак' и м'ало стоји, више види но онај под брдом.*

Тежња ка власти или *воља за моћ* (Ниче) заправо су настале из истог корена. Вук Караџић тумачи реч власт, латинском *potestas* која исказује: моћ, владу, службу, могућност, прилику. И сад, кад моћи или власти стреме на пример, Александар Македонски или Наполеон, у томе не може бити ништа комично, подразумева се да им је тамо место, али кад се неки Нушићев срески начелник или њему сличан лик устреми да задобије власт или да се бар нађе у њеној близини, ако Бог да, у близини макар и по рођачкој линији, настаје читав низ ситуација које изроде комику и смех. Тим пре што су у потпуној несразмери његове способности са местом моћи на којем себе види... Сви Нушићеве представници власти обично су само приучени или недоучени, али су веома често надмени и смешно похлепни, наглашено сујетни и разметљиво самоуверени. Ја сам мера свему и свакоме, могао би рећи сваки срески начелник (др Миленко Мисаиловић). Бранислав Нушић је рекао у једном интервјуу да га уези са феноменом власти *посебно интересује људска опијеност влашћу и промена у свести* која настаје услед те опијености. А то је заправо и општељудска слабост и мана, само што код нашег човека има и неких специфичности потеклих из генетских талогата од притиска вековним ропством, па душа нашег човека, Нушићевог доба, тражи хитно и похлепно, откупљивање и афирмацију - анархичном слободом, превеликим правима и неодмереним привилегијама.

Да је реч о одговорним, трезвеним, одмереним, самокритичним личностима које имају и одговарајуће знање - а то је све супротно од Нушићевих ликова опијених влашћу, онда не би било комедије, али би то могла бити, у кратку, Нушићева „препоруча“ какав човек треба

да се нађе на владајућој позицији.

Нушић је анализи феномена власти пришао одговорно и свеобухватно, свестан апсурдности као животне законитости, тим пре што је и самог себе морао да узме у обзир за разматрање. Јер ако је власт моћ, власт је, у неку руку, имао и сам Нушић, не само као, на пример, дипломата Краљевине Србије или управник Народног позоришта; он је имао моћ јер је знао колико је сугестивно освајао публику и колико га је публика искрено волела (и поред неких оспоравања), а то, такође, опија и душу и тело и свест... Дакле, и он је, лично, осетио дејство сопствене моћи (или власти) која је деловала опојно али га није опијала јер се он том опијању умно и спретно супротстављао. Бранио се хумором; увек је био спреман да се на шалив начин опходи према себи, релативизујући, тако, свој објективно велики значај и чврсту позицију великог комедиографа. Дуго је одлагао чак и објављивање *Аутобиографије*, духовито напомињући да се тим послом баве пропали политичари, прогнани владари, беспослени пензионери, бивше дворске даме и чланови Академије наука. Та одуговлачења и отпори били су заправо, неке од метода да не дозволи себи да заузме пиједестал у сопственој свести. Међутим утицај судбине на сазревање Нушића, као писца, није био једностран јер пре него што је осетио било какву моћ, осетио је и тескобу немоћи на робији од две године кад је краља Милана разбеснео песмом (*Погреб два раба*). Из те апсолутне тескобе, спасла га је његова довитљивост; послао је писмо тобоже ујаку, министру правде и било му је поново омогућено да пише у затвору. (Тако је настало дело - *Протекција*). Тријумф блиставог ума!

Нушић, истовремено и индиректно „даје препоруку“ свима који имају моћ или власт, (не искључујући ни себе) да буду управо оно што ликови у његовим комедијама - нису. Да је упао у клопку самодопаливих опојних размислања о себи, знао је Нушић, усахнуо би стваралачки извор у њему и он би списатељски пресушио...

А он је и те, 1937. године кад је (после *Покојника*, пошто се већ и у животу био *порвао са смрћу*), започео писање комедије под насловом *Власт*, иако телесно изнурен и болестан имао завидну снагу духа. Замислио је нови комад као сатиру у 4 чина, али је стигао да напише два и у томе га је смрт прекинула. Преминуо је на Богојављење (19. јануар) 1938, а, наредне године, 26. јануара 1939. одржана је премијера коме-

дије *Власт* (први чин) у оквиру *Комеморативне вечери* у Народног позоришту поводом годишњице смрти Бранислава Нушића. Велики песник Сима Пандуровић, том приликом, говорио је о писцу и о језику његових комедија - *непретенциозном, јасном и приступачном свакоме*. Захваљујући томе, његове комедије се играју са истим успехом као у Београду и у Загребу, и у Љубљани, Сарајеву и Скопљу... рекао је, завршавајући говор са: *Док будете вечерас гледали први чин његове Власти, Нушићев дух биће међу нама*. После Пандуровића, глумац Фран Новаковић је прочитао познати *Интервју покојног Нушића са новинарем*, а онда је, свечано, почела праизведба *Власти* којој су присуствовале, бројне угледне личности и омладина, поштоваоци Нушића али и начелник уметничког одељења Министарства просвете др Вико Витезица и шеф Културног одсека Велмар Јанковић.

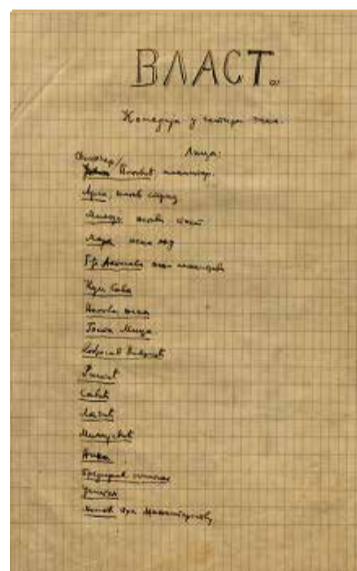
У таквој свечаној атмосфери, публика се није могла отети утиску да велики комедиограф и даље управља својим постојањем и после смрти. Неодољиву Жанку Стокић и њену оригиналност у тумачењу провадице Мице једнодушно су приметили критичари. Записано је: *Наши познаници глумци носиоци оних дивних улога из огромног Нушићевог репертоара, својом глумом запалили су достојно кандило пијетета као успомену на славног покојника. Жанка Стокић се налази на првом месту...*

Да је и Сима Пандуровић био у праву говорећи о присуству Нушићевог духа (а тај утисак додатно учврстио чувени *Интервју покојног Нушића*) потврдила су збивања која је запазила умна Ксенија Атанасијевић. Уочавајући, тужно и ћутљиво понашање публике, она скреће пажњу да је већ на почетку представе *преко озбиљне маске, Нушићев хумор одмах превукао другу истинитију, веселију. Намрштена лица развукла су се у широк осмех, неуздржан, слободан, гласан да гласнији није могао бити*, пише она, и закључује: *За ову веселу комеморацију сноси кривицу велики комедиограф. Он се и после смрти нашао са својом верном публиком и самим собом. Свој тужни помен претворио је (...) у средиште смеха. Та парадоксалност, усталом, најбоље одговара животном делу Бранислава Нушића.*

Током те 1939. на Сцени Народног позоришта, играна је као матине представа *Власт* са Нушићевом једночинком *Аналфабета*. Десет година касније, 21.11.1949, одржано је *Пригодно вече српске комедије*. Те вечери на програму биле су:

Лаж и паралажа (Стерија), *Честитам* (Трифковић) и Нушићева *Власт* (режија Браслав Борозан). Следећа поставка Нушићеве *Власти* била је поводом стогодишњице његовог рођења, 1964. године (21. фебруара), у режији истог редитеља. Критичар Ђ. Ђорђевић записује: *чинило се да се вољени, насмешени лик замагљено скрио у сива пространства временске удаљености*. Међу-

Нушићев рукопис: *Власт*; чува се у Музеју града Београда

тим, *требало је зато причекати*, наставља Ђорђевић, *да на сцену крочи мајсторски тумач Нушићеве торокуице Госпа Мице - Љубинка Бобић, неправедно потиснуте у нафталин театарске пензије, а још изворна и орна за глагољиве и ведре сценске окришаје. Тада се гледалиште покренуло, живнуло (...)* Треба на крају поменути и 30. јануар 1977. и премијеру представе *Аналфабета*, на мува власт у којој је Растко Тадић драматуршки објединио Нушићева дела: *Власт*, *Аналфabetу* и *Мува*. Представу је режирао Јован Путник у тежњи да

достигне *метафоричност једног новог позоришног израза*. Очигледно је да је незавршени комад *Власт* непрекидно био изазован за драматуршке допуне и преплитања са другим Нушићевим делима. Миле Станковић је дописао 3. и 4. чин. Већина редитеља није се усуђивала да дописује Нушића, него га је, у складу са сопственом редитељском визијом, допуњавала самим Нушићем. У редакцији др Александра Пејчића, објављено је критичко-научно издање Нушићеве *Власти* тек 2016. године.

А Нушић? Он и дан данас пуни касу Народног позоришта као што је то чинио и за живота; његова дела штампао је *Блиц* 2012. године у тиражу од 165.000 примерака и сви су се распродали у једном дану. (Забележио театролог Јован Ђирилов)

Нову премијеру његове *Власти* у редитељској замисли потврђено даровитог Милана Нешковића жељно ишчекујемо 17. октобра.

ИНТЕРВЈУ: АЛЕКСАНДАР СРЕЋКОВИЋ КУБУРА
УОЧИ ПРЕМИЈЕРЕ КОМЕДИЈЕ „ВЛАСТ“

Мало шта се променило од Нушићевог доба

У своју биографију актуелних сценских улога, међу којима се налазе неки од великих јунака домаће и светске драмске литературе попут Лебјаткина („Зли дуси“), Ричмонда („Ричард Трећи“), Чедо Урошевића („Госпођа министарка“), бега Пинторовића („Хасанагиница“), Танасија Димитријевића („Ожалошћена породица“)... које годинама, неке и око две деценије, веома убедљиво тумачи у матичном Народном позоришту, глумач Александар Срећковић Кубура ускоро ће дописати и Арсу из Нушићеве „Власти“. Овај, и данас веома актуелан комад, који је славни српски комедиограф почео да пише 1937. године, али га није завршио, јер је у међувремену преминуо, режира Милан Нешковић, а премијера је планирана за 17. новембар на Сцени „Раша Плаовић“.

У тој интригантној представи, у чијој основи су бахатост, похлепа и морална ишчашеност једног друштва, односно теме које су Нушића, чини се, непрестано опседале, наш саговорник, осим Арсе, тумачиће и још неке од ликова из његових комедија које се баве феноменом власти. У интервјуу за „Позоришне новине“, Срећковић каже да му је веома драго што је у подели овог комада, између осталог, зато што се „Власт“ веома ретко игра, али и због тога што воли да ради са Миланом Нешковићем, за кога тврди да је један од најмаштовитијих и најхрабријих редитеља млађе

генерације.

„Такође, радујем се и због чињенице што се у овој представи не бавимо само спољним обликом власти, него и оним утицајем коју власт, и борба за њу, имају у унутрашњим, породичним односима. С обзиром на то да комад *Власт* није завршен, Милан га је драматуршки допунио сценама из осталих Нушићевих комада, па је овај пројекат својеврсни омаж целокупном Нушићевом опусу и његовом погледу на власт и утицају исте на наше друштво“.

А р с а , као варијанта Јеротија из „Сумњивог лица“, в е о м а добро зна какве могућности пружа власт. Колико се, у међувремену, променио - од тренутка када је написан комад, па до данас. Да ли је и даље „у фазону“ да га не занима моћ коју власт пружа, већ само лична корист коју може да оствари?

Променио се колико и политичка сцена, односно конструкција система власти у Срба. Дакле, мало, врло, врло мало. Једина разлика, коју видим од времена Нушића, је што се данас, од стране власти, примат личног интереса у односу на заједничко, опште добро, више ни не прикрива и не камуфлира. Данас, и деценијама уназад, особе на позицији власти осећају толику сигурност у своју необоривост да своју личну корист отворено стављају у први план.

Ко су остали ликови које тумачите?

Играм Ујка Васу и Секулића

који је у нашој верзији политички пи-ар стручњак. Обојица су, на свој начин, прилепци на тој великој *плавој риби, кљуканој династији* и сваки на свој начин покушавају да се о ту рибу звану власт окористе... да покупе свој део мрвица са стола. У комаду се, као једини човек са остатком морала и етичких вредности, појављује и *покојни* Павле Марић, али се њему не дозвољава да буде жив, јер преживљавање морала и етике никоме није у интересу.

Ово ће бити ваша трећа представа, на актуелном репертоару Народного позоришта, по Нушићевом тексту. У „Госпођи министарки“, редитељ Јагош Марковић, са којим сте веома често сарађивали (између осталог и у „Ожалошћеној породици“), поверио вам је лик зета - Чедо Урошевића који ће, у тој продукцији, заједно са осталим питеорским јунацима ове комедије, ускоро постати пунолетан. Наиме, за неколико месеци, 10. марта следеће године, навршиће се 18. година од премијере. Како тумачите феномен ове представе коју је до сада видело око 100.000 гледалаца?

Ту постоје три главна чиниоца - Бранислав Нушић, Јагош Марковић и Радмила Живковић! И, наравно, сви ми остали, који свих ових година, учествујемо у представи. Комад је тематски свремениски, режија је и пре 18 година, као и сада, свежа, иновативна и енергична а изведба Живке министарке страствена и експлозивна.

Кад се ту дода јединствена Олга Одановић и остале колеге, ево вишедеценијског хита. Част је бити део таквог пројекта.

Како је свих ових година изгледало дружити се са Чедом, једним од позитивних јунака ове Нушићеве „шале у четири чина“, мада његов лик није сасвим и до краја позитиван, честит и разборит?

Упознали смо се док сам ја био још млад и заједно расли. Неозбиљност, враголастост и незрелост са почетка играња лагано је прерасло у искуство, прорачунатост и благи безобразлук. Ја сам са њим стекао припадност даскама мога матичног позоришта и дубоко осећање Народного позоришта као своје куће.

Још једна врхунска, дуговечна, представа Народного позоришта - „Хасанагиница“, у којој све време играте бега Пинторовића, ускоро би требало да обележи значајан јубилеј. Крајем године, 30. децембра, навршиће се две деценије од премијере те чувене драме, по тексту Љубомира Симовића, у режији, такође, Јагоша Марковића...

Посебан је понос толико дуго играти не један већ два наслова. Ретко се то догађа. На почетку нико не може знати колики ће век једне представе бити. Можемо се надати, али знати -не! Поред усхићења доживљаја сваког извођења за двадесет година, оно што ме заједно, са свом радошћу учествовања у тој представи, стално прати је колико

Публика, као и стручна критика, јединствени су у оцени да Александар Срећковић Кубура сваком новом улогом, без обзира о ком жанру је реч, доноси нешто потпуно другачије, упечатљиво, снажно, зрело, узбудљиво...Он, бар за сада, не издваја ниједну као посебну, јединствену: „Има много улога које волим, у којима уживам и на које сам поносан. Али, свака од њих носи само део мог спектра. Надам се да ће бити још нових улога које ће, и мени и публици, открити неке нове аспекте мог стваралаштва“.

смо колега из поделе изгубили од премијере до данас: Цига Јеринић, Маринко Мацгаљ, Ксенија Јовановић, Срба Милин, Предраг Ејдус... Јак је осећај, сваки пут када играмо, да су они још увек ту, са нама на сцени.

Осим у позоришту, играте веома упечатљиво, такође, значајне улоге, и у бројним серијама и филмовима. Посебно је интересно да су све то различити ликови, карактери, као и жанрови. Није баш једноставно „искочити из калупа“ и не понављати се у глумачком изразу, зар не?

То је пре свега разлог зашто се бавим глумом. Та разноврсност жанрова и ликова. То је оно због чега ми је овај, иначе веома тежак, посао још увек занимљив. Још увек ме испуњава и радује. Тражити нове границе себе и свог умећа је наш задатак. И, колико год то било тешко и изазовно, истовремено испуњава наше глумачко биће.

■ Микојан Безбрадица ■

Госпођа министарка

Хасанагиница

ДРАМА СПРЕМА НОВИ КОМАД ЗА ВЕЛИКУ СЦЕНУ

Премијера „Норе“ у децембру

Прва читаћа проба представе „Нора“, по истоименој драми Хенрика Ибзена, у адаптацији и режији Татјане Мандић Ригонат, одржана је 11. октобра у пробној сали. (на слици)

Премијера је планирана почетком децембра на Великој сцени, а у подели су Нада Шаргин (Нора Хелмер), Ненад Стојменовић (Торвалд Хелмер, адвокат, Норин супруг), Хаџи Ненад Маричић (Доктор Ранк), Катарина Марковић (Госпођа Кристина Линде), Горан Јевтић (Адвокат Нилс Крогстад) и Јелена Благојевић (Слушкиња).

У уметничком тиму су и Бранко Хојник (сценограф), Ивана Васић (костимограф), Ирена Драговић (композитор), Љиљана Мркић Поповић (сценски говор), Игор Коруга (сценски покрет) и Јелена Тврдишић (видео рад).

Сарадници на представи су Вук Милетић, Видан Лалић (продуценти), Сања Угринић Мимица (инспицијент), Даница Стевановић (суфлер), Дуња Костић (асистент сценографа и редитеља), Невена Шмитран (асистент костимографа)

и Ивона Цудовић (организатор направи).

Биће

ово у Народном позоришту

трећа поставка „Норе“ коју је славно норвешки књижевник, један од највећих драмских писаца светске књижевности Хенрик Ибзен, написао 1879. године.

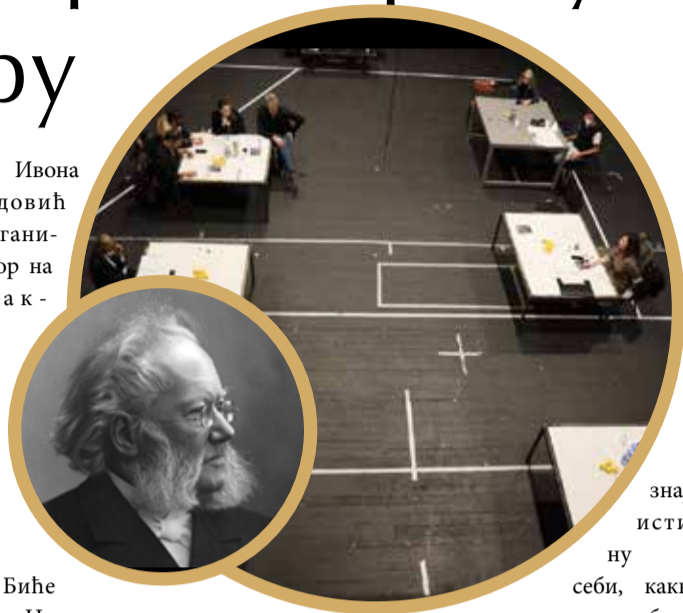
Прва премијера одржана је 28. јануара 1889. године, а наредна 12. маја 1921. године.

Ибзен је писао о прозаичним и обичним људима, али је из њих измамљивао увиде разорне непосредности, велике суштиности и повремене одблеске ретке лепоте. Његови заплети нису спретно смишљене игре него одлучни чиновни сазнања, у којима су личности лишене маске и присиљене да при-

знају истину о себи, каква год она била.

Ибзен гледаоца доводи у ситуацију да са болном озбиљношћу преиспитује моралне основе свог бића. Током друге половине XIX века преокренуто је европску сцену од оног што је постала – играчка и забава за оне који се досађују – у оно што је била некада давно, у античкој Грчкој – инструмент којим се пресуђује души. Осим „Норе“, међу најзначајнија дела убрајају се и „Пер Гинт“, „Стубови друштва“, „Авети“, „Непријатељ народа“, „Дивља патка“, „Хеда Габлер“, „Кад се ми мртви пробудимо...“

Р.П.Н.

БАЛЕТ ГОСТУЈЕ НА „ЧЕХОВ ФЕСТИВАЛУ“

„Хазари“ путују у Москву

Балет „Хазарски речник – Ловци на снове“, по мотивима романа Милорада Павића, у режији Ливије Пандур и кореографији Роналда Савковића, гостоваће 9, 10. и 11. новембра у Москви на чувеном Чехов фестивалу.

Овај једночини балет, премијерно изведен 19. маја 2018. године, представља омаж чувеном словеначком и европском позоришном редитељу Томажу Пандуру (1963–2016) који је драмску представу „Хазарски речник“ поставио крајем јуна 2002. године на сцени београдског Центра „Сава“.

Ауторску музику, специ-

јално за тај балетски пројекат, компоновао је Мирослав Бако, сценографију је креирала кућа за дизајн и концептуалну уметност Нумен, костимографкиња је Ангелина Атлагић, а дизајнер светла Јаша Коцели.

Подсећамо да је овај модерни балет, чији је предложак препун симбола и безграничних могућности за покрет, тело и визуелне ефекте, недавно, почетком септембра, изведен с великим успехом на музичком фестивалу Festival de Verano de Escorial, одржаном у позоришту – Аудиторијум у Ескоријалу, вековном седишту шпанских краљева, недалеко од Мадрида.

Р.П.Н.

IN MEMORIAM: РАДОВАН РАДЕ МИЉАНИЋ (1952-2021)

Глумац са поетском душом

Дугогодишњи глумац Народного позоришта у Београду Радован Миљанић изненада је преминуо 25. октобра у 70. години.

Рођен је у Панчеву 24. фебруара 1952. године.

Глуму је дипломирао 1979. године на Факултету драмских уметности у Београду, у класи професора Предрага Бајчетића, монодрамом „Приче кнеза Мишкина“, по „Идиоту“ Ф.М. Достојевског. Представа је играна у Подруму Атељеа 212, Жутом салону ЈДП - а и СКЦ –у.

Исте године, на Сцени „Круг 101“ Народного позоришта у Београду, (чији је стални члан постао 1985. године) имао је своју прву премијеру; реч је о представи „За опело, у ред, молим“, по тексту Милана Митића и у режији Велимира Митровића који му је поверио улогу Бате.

Током дугогодишње каријере одиграо је више од сто улога (око 70 премијера), највише у Народ-

ном позоришту, затим у СКЦ - у, Дому омладине, Звездара театру, Театру од нуле, Позоришту Огледало, Југословенском драмском позоришту, Београдском драмском позоришту... .

Последњу ролу одиграо је пре само неколико дана – у представи Народного позоришта „Васа Железнова и други“ која је с великим успехом изведена 18. октобра на Руском међународном позоришном фестивалу у Нижњем Новгороду.

Међу значајнија уметничка остварења убрајају се улоге у представама „Ненаграђени љубавни труд“ (Бирон), „Приче кнеза Мишкина“ (Мишкин), „Солунци говоре“ (Лисијен Рејн), „Рат и мир“ (Верховенски), „Лењин, Стаљин, Троцки“ (Јагода), „Како засмејати господара“ (Професор Мирковић), „Тетовиране душе“ (Тетовирач), „Последња потеря за златом“ (Пикси), „Је ли било кнежеве вечере“? (Радулашки), „Сирано де Берержак“ (Ле Бре), „Вожд Карађорђе и Књаз Милош“

(Цар Александар), „Конак“ (Пуковник Лешјанин), „Маска“ (Корнелије Станковић), „Уби ме прејака реч“ (Бранко Миљковић), „Букефал Александра Македонског“ (Аристотел), „Уображени болесник“ (Доктор Пиргон), „Госпођа министарка“ (Теча Панта), „Велика драма“ (Поп Стојан, Бранко Лазовић, Саво Вукотић-Цицко), „Зечји насп“ (Професор Влада), „Три сестре“ (Кулигин), „Таленти и обожаваоци“ (Нароков), „Коштана - Жал за младост“ (Хаџи Тома)... .

Више од две деценије, уз Љубивоју Тадића (Тесла), играо је у кулној дуодрами „Тесла или прилагођавање анђела“ у којој је бриљантно тумачио лик новинара Цона Смита.

Учествовао је у снимању педесетак драма на Радио Београду и остварио запажене улоге (Владислав Петковић Дис, Бранко Миљковић, Томас Мор...).

У „Песничким ведринама“ ТВ Београд тумачио је Милутина Бојића и две деценије био

стални учесник у емисијама Културне и Научне редакције ТВ Београд.

Играо је у многим домаћим серијама и филмовима – „Директан пренос“, „Чавка“, „Гуча“, „Условна слобода“, „Живот и смрт порно банде“, „Реквијем за госпођу Ј.“, „Изгредници“, „Нечиста крв – Грех предаха“, „Дара из Јасеновца“, „Тајне виновне лозе“, „Викенд са ђалетом“, „Ургентни центар“... .

Тумачио је главне улоге у филмовима Владимира Манчића који су освојили многе награде на фестивалима краткометражног филма.

Ретко је говорио за медије, а у једном интервјуу, објављеном пре скоро две деценије у позоришном листу „Лудус“, на питање шта за њега данас, после толико одиграних улога, представља изазов, рекао је: „Нешто што подразумева другачији приступ улози или команду, што до сада нисам радио... Не припадам глумцима који плани-

рају улоге или имају зацртано шта сад морају да играју. Васпитаван сам у другом духу: да су представа и позориште много важнији од глумца, нас који треба да учествујемо у томе. Нисам у позоришту због себе, него због позоришта“.

Радован Миљанић био је у браку са нашом познатом пијанисткињом Биљаном Горуновић, са којом има двојицу синова Милутина и Михајла.

Сахрањен је јуче, 29. октобра, у кругу породице. Комеморација ће бити одржана прекосутра, 1. новембра у 12 часова на Великој сцени. М.Б.

НОВЕМБАР 2021.

СЕЗОНА 2021/22.

ВЕЛИКА СЦЕНА

НОВ

СРЕ.	03. ВАСА ЖЕЛЕЗНОВА И ДРУГИ драма Максима Горког	од 20.00 до 22.00
ЧЕТ.	04. ИВАНОВ драма Антона Павловича Чехова	од 20.00 до 22.00
ПЕТ.	05. АЛИСА балет у кореографији Дејана Коларова ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ	од 20.00 до 21.00
СУБ.	06. ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића	од 19.00 до 21.00
НЕД.	07. ФИГАРОВА ЖЕНИДБА опера В. А. Моцарта	од 19.00 до 22.00
УТО.	09. СВЕЧАНИ КОНЦЕРТ поводом обележавања Међународног дана борбе против фашизма и антисемитизма	од 19.00 до 20.00
СРЕ.	10. ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја	од 19.00 до 21.45
ПЕТ.	12. ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина	од 19.00 до 21.45
СУБ.	13. СВЕЧАНИ КОНЦЕРТ поводом обележавања 40 година уметничког рада концертмајстора Едит Македонске	од 19.00 до 21.00
НЕД.	14. ВАСА ЖЕЛЕЗНОВА И ДРУГИ драма Максима Горког	од 19.00 до 21.00
УТО.	16. ГАЛА КОНЦЕРТ поводом Међународног дана толеранције	од 19.00 до 21.00
СРЕ.	17. СВЕЧАНИ КОНЦЕРТ САНКТ ПЕТЕРБУРГ У БЕОГРАДУ	од 19.00 до 21.00
ЧЕТ.	18. „FOLK LIKE IT“ концерт ансамбла „Коло“ и ансамбла „Сласк“ из Пољске	од 19.00 до 21.00
ПЕТ.	19. ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса први пут у улози Китри, Теодора Спасић	од 19.00 до 22.00
СУБ.	20. КАРМЕН опера Жоржа Бизеа	од 19.00 до 21.45
НЕД.	21. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 19.00 до 21.10
ПОН.	22. ДАН НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића	од 12.00 до 14.00 од 19.00 до 20.40
УТО.	23. МАМАЦ балет у кореографији Сање Нинковић ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ	од 19.00 до 20.00
СРЕ.	24. ВУЦИ И ОВЦЕ комедија Александра Н. Островског	од 19.00 до 21.00
СУБ.	27. ВЕЛИКА ДРАМА драма Сенише Ковачевића	од 19.00 до 23.00
НЕД.	28. МАДАМ БАТЕРФЛАЈ опера Ђакома Пучинија, копродукција НП у Београду, Италијански културни центар и Пучини фестивал	од 19.00 до 21.30
ПОН.	29. ДЕРВИШ И СМРТ Борислав Михајловић Михиз / Егон Савин, по роману Меше Селимовића	од 19.00 до 21.15
УТО.	30. КОНЦЕРТ поводом доделе награде „Дарко Краљић“, у организацији Удружења композитора Србије	од 19.00 до 21.00
СРЕ.	01. КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића	од 19.00 до 20.10
ЧЕТ.	02. ВЕЛИКА ДРАМА драма Сенише Ковачевића	од 19.00 до 23.00
ПЕТ.	03. НОРМА опера Винченца Белинија	од 19.00 до 22.00
СУБ.	04. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА поводом 50 година постојања клинике „Јоана“	од 19.00 до 21.00
НЕД.	05. ВУЦИ И ОВЦЕ комедија Александра Н. Островског	од 19.00 до 21.00

ДЕЦ

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

НОВ

ПОН.	01. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.00 до 22.10
УТО.	09. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја	од 20.00 до 21.30
СРЕ.	10. ПУ СПАС ЗА СВЕ НАС представа о Диани Будисављевић	од 20.00 до 21.00
СРЕ.	17. ВЛАСТ / ПРЕМИЈЕРА комедија Бранислава Нушића, у адаптацији Милана Нешковића	од 20.00 до 22.00
ЧЕТ.	18. ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића, у адаптацији Милана Нешковића	од 20.00 до 22.00
ПЕТ.	19. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.00 до 22.10
СУБ.	20. ОРЛАНДО I по роману Виржиније Вулф, у драматизацији Тање Шљивар, уз сарадњу Горана Ферчеца	од 20.00 до 22.00
НЕД.	21. ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића, у адаптацији Милана Нешковића	од 20.00 до 22.00
УТО.	23. ОРЛАНДО II по роману Виржиније Вулф, у драматизацији Тање Шљивар, уз сарадњу Горана Ферчеца	од 20.00 до 22.00
СРЕ.	24. СЕДМИ ДАН по тексту Горана Врачара, у организацији Представништва Републике Српске у Београду, гостује Културни центар „Источно Сарајево“	од 20.00 до 21.30
ЧЕТ.	25. БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	од 20.00 до 22.00
ПЕТ.	26. НОЋНИ ПИСАЦ текст Јан Фабр, режија Јан Фабр	од 20.00 до 22.00
СУБ.	27. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 20.00 до 21.30
НЕД.	28. ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића, у адаптацији Милана Нешковића	од 20.00 до 22.00
УТО.	30. ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	од 20.00 до 21.30

ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНУМ

01.11. ДОН ЂОВАНИ, опера Волфганга Амадеуса Моцарта, копродукција: Народно позориште у Београду и Опера и театар Мадленианум, у 19.30 часова

ГОСТОВАЊА

02.11. ОРФЕЈ И ЕУРИДИКА, опера Кристофа В. Глука - Чачак
05.11. БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА, опера В. А. Моцарта - Вршац
07-12.11. ХАЗАРСКИ РЕЧНИК - ЛОВЦИ НА СНОВЕ, балет по мотивима романа Милорада Павића, копродукција: Народно позориште у Београду и Опера и театар Мадленианум - Москва
10.11. БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА, опера В. А. Моцарта - Горњи Милановац

ПРОГРАМ ПЛАТФОРМА - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ И МЛАДА ПУБЛИКА

13.11. МЛАДИ ПОЗОРИШНИ ЕКСПЕРТИ, од 17 до 19 часова
27.11. МЛАДИ ПОЗОРИШНИ ЕКСПЕРТИ, од 17 до 19 часова

